

# Danielin kirja – numero satakuusitoista

*Koston päivien paljastaminen: profeettallinen tarkastelu Jeremian varoituksesta ja viimeisestä sukupolvesta*

Jeff Pippenger  
2024-03-04

Tarkastelimme edellisessä artikkelissa Jeremian viidettäkymmenettä lukua sekä siinä olevaa tuomiota Babylonia vastaan, joka alkaa pian tulevasta sunnuntailaista Yhdysvalloissa ja päättyy Jumalan vihaan. Toimeenpaneva tuomio on Herran koston päivä, jota edusti Jerusalemin hävitys vuonna 70 jKr. Rooman vuonna 70 jKr. toimeenpanema Jerusalemin hävitys oli ollut esikuvallisesti ennakoitu Nebukadnessarin suorittamassa Jerusalemin hävityksessä. Yhdessä ne tarjosivat kaksi todistajaa Tyyron porton toimeenpanevasta tuomiosta, joka on myös Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun portto.

Jeremia ilmoittaa meille, että kun Herran kosto on toteutunut nykyajan Babylonia kohtaan, alkaen pian tulevasta sunnuntailaista, niin ”niinä päivinä ja siihen aikaan, sanoo Herra, etsitään Israelin pahuutta, eikä sitä ole; ja Juudan syntejä, eikä niitä löydy; sillä minä annan anteeksi niille, jotka minä säästän.” Noina päivinä sadanneljäkymmenenneljän tuhannen sinetöiminen on jo tapahtunut.

”Mitä te teette, veljet, tässä suuressa valmistautumisen työssä? Ne, jotka yhtyvät maailmaan, omaksuvat maailmallisen muotin ja valmistautuvat pedon merkkiä varten. Ne, jotka eivät luota itseensä, jotka nöyryyttävät itsensä Jumalan edessä ja puhdistavat sielunsa totuutta tottelemalla, nämä vastaanottavat taivaallisen muotin ja valmistautuvat Jumalan sinettiä varten otsaansa. Kun käsky annetaan ja leima painetaan, heidän luonteensa pysyy puhtaana ja tahrattomana iankaikkisesti.” Testimonies, volume 5, 216.

Täytäntöönpaneva tuomio alkaa Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun toisesta äänestä, joka kutsuu miehiä ja naisia pakenemaan Babylonia, ja Jeremia sanoo: ”heidän päivänsä on tullut, heidän rangaistuksensa aika. Niiden ääni, jotka pakenevat ja pääsevät pakoon Babylonin maasta, julistaakseen Siionissa Herran, meidän Jumalamme, koston, hänen temppelinsä koston. Kutsukaa jousimiehet koolle Babylonia vastaan; kaikki te, jotka jousen jännitätte, leiriytykää sen ympärille; älköön kukaan siitä pääskö pakoon; maksakaa sille sen teon mukaan; kaiken sen mukaan, mitä se on tehnyt, tehkää sille.” Sen tuomio pannaan täytäntöön ”jousimiesten” kautta. Ensimmäinen viittaus jousimieheen Raamatussa koskee Ismaelia.

Ja Jumala kuuli pojan äänen; ja Jumalan enkeli huusi Hagarille taivaasta ja sanoi hänelle: Mikä sinun on, Hagar? Älä pelkää, sillä Jumala on kuullut pojan äänen siinä, missä hän on. Nouse, ota poika ja pidä hänestä kädelläsi kiinni, sillä minä teen hänestä suuren kansan. Ja Jumala avasi hänen silmänsä, ja hän näki vesikaivon; ja hän meni ja täytti leilin vedellä ja antoi pojalle juotavaa. Ja Jumala oli pojan kanssa; ja hän kasvoi ja asui erämaassa ja tuli jousimieheksi. 1. Mooseksen kirja 21:17–20.

Ilmestyskirjan yhdennessätoista luvussa mainittu ”suuren maanjäristyksen hetki” osoittaa Rooman porttoon kohdistuvan toimeenpanevan tuomion alkamisen, joka alkaa pian tulevan Yhdysvalloissa säädettävän sunnuntailain yhteydessä. Tässä ”hetkessä” ”kolmas voi tulee pian. Ja seitsemäs enkeli puhalsi pasuunaan.” Kolmas voi on seitsemäs pasuuna. Islamin jousimiehiä käytetään toimeenpanemaan Hänen tuomionsa niitä vastaan, jotka panevat täytäntöön paavillisen vallan merkin (sunnuntain vieton) ja vainoavat niitä, jotka pitävät voimassa Jumalan vallan merkin (sapatin vieton).

Luukkaan evankeliumin luvussa kaksikymmentäyksi Jeesus vastatessaan opetuslasten kysymyksiin Jerusalemin ja temppelin hävityksestä esittää historiallisen kertomuksen, joka samalla kuvastaa myös viimeisten päivien historiaa. Hän viittaa ”koston päiviin”, mikä oli Hänen Messias-palvelutyönsä olennainen profeettallinen tunnusmerkki, ja jonka Hän toi esiin palvelutyönsä avausjulistuksessa lukemalla profeetta Jesajan kirjaa Nasaretin synagogassa. Julistus Nasaretissa ja kohta Jesajan kirjasta eivät edustaneet ainoastaan Hänen palvelutyötään, vaan myös Hänen opetuslastensa sanomaa, ja tarkemmin sanottuna sadanneljäkymmenen tuhannen liikkeen työtä ja palvelutyötä.

Herran, Herran Henki on minun ylläni, sillä Herra on voidellut minut julistamaan ilosanomaa nöyryille; hän on lähettänyt minut sitomaan särjetyt sydämet, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlehdituille vankilan ovien avautumista; julistamaan Herran otollista vuotta ja meidän Jumalamme koston päivää; lohduttamaan kaikkia murheellisia; asettamaan Siionissa murheellisille, antamaan heille tuhkan sijaan kaunistuksen, iloöljyn murheen sijaan, ylistyksen puvun masentuneen hengen sijaan; että heitä kutsuttaisiin vanhurskauden tammiksi, Herran istutukseksi, hänen kirkkautensa ilmoitukseksi. Ja he rakentavat ikivanhat rauniot, kohottavat entiset autiot paikat ja korjaavat hävitetyt kaupungit, monien sukupolvien autiudet. Ja muukalaiset seisovat ja kaitsevat teidän laumojanne, ja vieraan kansan pojat ovat teidän kyntömiehenne ja viinitarhurinne. Mutta teitä kutsutaan Herran papeiksi, teistä sanotaan: meidän Jumalamme palvelijat; te saatte syödä kansojen rikkaudet, ja heidän kunniastaan te saatte kerskata. Häpeänne sijasta teillä on oleva kaksinkertainen osa, ja pilkan sijasta he iloitsevat osastaan; sen tähden he saavat maassaan periä kaksinkertaisesti: iankaikkinen ilo on oleva heidän osansa. Sillä minä, Herra, rakastan oikeutta, vihaan ryöstöä polttouhrin sijasta; ja minä annan heidän palkkansa uskollisesti ja teen heidän kanssansa iankaikkisen liiton. Ja heidän siemenensä tunnetaan kansojen keskuudessa, ja heidän jälkeläisensä kansakuntien keskellä; kaikki, jotka heidät näkevät, tunnustavat heidät siksi siemeneksi, jonka Herra on siunannut. Minä iloitsen suuresti Herrassa, minun sieluni riemuitsee minun Jumalassani; sillä hän on pukeutunut minut pelastuksen vaatteisiin, verhonnut minut vanhurskauden viittaani, niin kuin ylkä kaunistautuu juhlapäähineellä ja niin kuin morsian koruillaan itseään kaunistaa. Sillä niin kuin maa kasvattaa vesansa ja niin kuin puutarha saattaa siihen kylvetyn versomaan, niin Herra, Herra antaa vanhurskauden ja ylistyksen versoa kaikkien kansojen nähdessä. Jesaja 61:1–11.

Ne satanneljäkymmentäneljä tuhatta, jotka sinetöidään Hesekielin yhdeksännessä luvussa, ovat niitä, jotka surevat seurakunnassa ja maailmassa olevien syntien tähden. ”Herran otollinen vuosi ja meidän Jumalamme koston päivä” on se aika, jolloin Siionissa surevia lohdutetaan ja heistä tulee

”vanhurskauden tammia”, jotta he ”kirkastaisivat Herraa”. He kirkastavat Herraa, sillä ”niinä päivinä ja siihen aikaan, sanoo Herra, etsitään Israelin pahuutta, eikä sitä ole.” Surevat ovat niitä, jotka on sinetöity, ja he ovat niitä, jotka ”rakentavat jälleen ikivanhat rauniot”, jotka ”nostattavat entiset hävitykset” ja jotka ”korjaavat autioituneet kaupungit, monien sukupolvien hävitykset”. Heitä ”nimitetään Herran papeiksi”, ja ihmiset kutsuvat heitä ”meidän Jumalamme palvelijoiksi”.

Niiden sadanneljäkymmenenneljän tuhannen vanhurskauden on ”puhjettava esiin kaikkien kansojen edessä”, kun heidät korotetaan tunnusmerkiksi suuren maanjäristyksen hetkellä. Heidän vanhurskautensa saatetaan esiin vähitellen, sillä ”niin kuin maa tuottaa oraan esiin ja niin kuin puutarha saattaa kylvönsä versomaan, niin Herra, Herra, on saattava vanhurskauden ja ylistyksen versomaan kaikkien kansojen edessä.” Niiden sadanneljäkymmenenneljän tuhannen sinetöiminen alkoi myöhäissateen saapuessa 1. syyskuuta 2001. Silloin maan silmut tuotiin esiin. Jesaja ilmaisee, milloin silmut puhkeavat esiin.

Määrin, kun sinä annat sen versoa esiin, sinä käyt oikeutta sen kanssa; hän hillitsee ankan tuulensa itätuulen päivänä. Sen tähden näin sovitetaan Jaakobin vääryys; ja tämä on koko hedelmä hänen syntinsä poistamiseksi: kun hän tekee kaikki alttarin kivet kalkkikivien kaltaisiksi, jotka murskataan kappaleiksi, eivät pyhät metsiköt eikä kuvat jää pystyyn. Jesaja 27:8, 9.

Sinä ”itätuulen päivänä”, joka on Hänen ”ankara tuulensa”, jonka ”Hän pidättää”, silmujen ”versominen” alkaa, kun sade on ”mitattu”. ”Pidättää” merkitsee hillitsemistä. Kun Ilmestyskirjan seitsemännen luvun neljä enkeliä pidättävät neljää tuulta, sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöiminen alkaa. Tuolloin myöhäissade alkaa ”vihmoa” kohtuudella, sillä jakeessa sana ”mitta” merkitsee kohtuullisuutta. Sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen ajanjakson alussa myöhäissade on mitattu, ja ajanjakson lopussa se on ilman mittaa.

”Jumalan Hengen suuri vuodatus, joka valaisee koko maan hänen kirkkaudellaan, ei tule ennen kuin meillä on valaistu kansa, joka kokemuksesta tietää, mitä merkitsee olla Jumalan työtovereita. Kun olemme täysin, kokosydämisesti vihkiytyneet Kristuksen palvelukseen, Jumala tunnustaa tämän tosiasian vuodattamalla Henkensä ilman mittaa; mutta näin ei tapahdu niin kauan kuin suurin osa seurakunnasta ei ole Jumalan työtovereita. Jumala ei voi vuodattaa Henkeään, kun itsekkyyks ja oman halun mukaan eläminen ilmenevät niin selvästi; kun vallitsee sellainen henki, joka, jos se puettaisiin sanoiksi, ilmaisisi Kainin vastauksen: ’Olenko minä veljeni vartija?’ Jos tälle ajalle tarkoitettu totuus, jos kaikkialla tihenevät merkit, jotka todistavat kaiken lopun olevan lähellä, eivät riitä herättämään niiden uinuvaa voimaa, jotka tunnustautuvat tuntevansa totuuden, silloin näitä sieluja kohtaa pimeys siinä suhteessa kuin valo on heille loistanut. Heidän välinpitämättömyydelleen ei ole varjoakaan tekosyystä, jonka he voisivat esittää Jumalalle tuona suurena lopullisen tilinteon päivänä. Heillä ei ole mitään syytä esitettävänä siihen, miksi he eivät eläneet, vaeltaneet ja työskennelleet Jumalan sanan pyhän totuuden valossa ja siten paljastaneet synnin pimentämälle maailmalle käytöksellään, myötätunnollaan ja innollaan, ettei evankeliumin voimaa ja todellisuutta voitu kiistää.” Review and Herald, 21. heinäkuuta 1896.

Myöhäissateen koetusaika ja sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöiminen alkavat Pyhän Hengen vuodatuksen mittaamisella, sillä vehnä ja lusteet ovat saavuttaneet elonkorjuun ajan. Sade saattaa molemmat ryhmät kypsyyteen; sitten koetusajan lopussa vehnä ja lusteet erotetaan toisistaan, ja vehnä on silloin ”kokemuksesta tietävä, mitä merkitsee olla Jumalan työtovereita”. Heillä on silloin ”täydellinen, jakamaton antautuminen Kristuksen palvelukseen; Jumala on tunnustava tämän tosiasian vuodattamalla Henkensä ilman mittaa.”

”Rajun itätuulen päivä” koitti 11. syyskuuta 2001, ja Habakukin kiista väärän rauhaa ja turvallisuutta koskevan sanoman kanssa, joka kuului myöhemmän sateen sanomaan vastakohtana sille sanomalle, joka osoittaa Jumalan koston päivän, alkoi. Siitä hetkestä lähtien kasvit, sekä vehnä että luste, alkoivat versoa ja tuottaa sitä hedelmää, jonka ne ilmaisivat pian tulevan sunnuntailain tuomiossa.

“Nämä vertaukset opettavat myös, ettei tuomion jälkeen ole enää koetusaikaa. Kun evankeliumin työ on päättynyt, seuraa välittömästi erotus hyvän ja pahan välillä, ja kummankin ryhmän kohtalo on ikuisiksi ajoiksi määrätty.” Kristuksen vertaukset, 123.

Yksi ryhmä kumartaa aurinkoa Hesekielin kahdeksannessa luvussa, ja toinen saa Jumalan sinetin Hesekielin yhdeksännessä luvussa. Luukkaan kahdessakymmenennessä ensimmäisessä luvussa Kristus yksilöi ne sataneljäkymmentäneljä tuhatta, ja Hän esittää merkin, joka osoittaa maan historian viimeisen sukupolven. Hän osoitti sen merkin, joka kristittyjen oli tunnistettava voidakseen paeta Jerusalemin hävitystä.

Mutta kun te näette Jerusalemin sotajoukkojen ympäröimänä, silloin tietäkää, että sen hävitys on lähellä. Silloin ne, jotka ovat Juudeassa, paetkoot vuorille; ja ne, jotka ovat sen keskellä, lähtekööt pois; älköötäkään ne, jotka ovat maaseudulla, menkö sinne sisälle. Sillä nämä ovat koston päivät, jotta kaikki, mikä on kirjoitettu, täytyisi. Luuk. 21:20–22.

Jeesus osoitti ”rivi rivin päälle” lisää merkin profeetallisia tunnuspiirteitä, sillä Hänen sanansa on merkitty muistiin paitsi Luukkaan myös Matteuksen ja Markuksen kirjoituksissa.

Ja tämä valtakunnan evankeliumi on saarnattava kaikessa maailmassa todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu. Kun te siis näette hävityksen kauhistuksen, josta profeetta Daniel on puhunut, seisovan pyhässä paikassa, (joka tämän lukee, se ymmärtäköön:) silloin ne, jotka Juudeassa ovat, paetkoot vuorille. Matteus 24:14–16.

Ja evankeliumi on ensin saarnattava kaikille kansoille. Mutta kun he vievät teitä ja antavat teidät alttiiksi, älkää edeltäpäin huolehtiko siitä, mitä puhuisitte, älkääkään sitä ennalta miettikö; vaan mitä teille sinä hetkenä annetaan, se puhukaa; sillä ette te ole ne, jotka puhuvat, vaan Pyhä Henki. Ja veli antaa veljensä kuolemaan, ja isä lapsensa; ja lapset nousevat vanhempiaan vastaan ja saattavat heidät surmattaviksi. Ja te joudutte kaikkien vihattaviksi minun nimeni tähden; mutta joka kestää loppuun asti, se pelastuu. Mutta kun näette hävityksen kauhistuksen, josta profeetta Daniel on puhunut, seisovan siellä, missä ei pitäisi, (joka tämän lukee, se tarkatkoon,) silloin ne, jotka ovat Juudeassa, paetkoot vuorille. Mark. 13:10–14.

Ennen seitsemää viimeistä vitsausta, jotka ovat ”koston päivien” lopullinen ja täydellinen täyttymys kahden luokan ylle, valtakunnan evankeliumi on saarnattava ja julistettava kaikkien kansojen keskuudessa. Evankeliumin sanoma annetaan kansoille Yhdysvalloissa pian tulevan sunnuntailain aikana, jolloin ne sataneljäkymmentäneljä tuhatta korotetaan merkiksi. ”Koston päivät” tarkoittaa Babylonin porton toimeenpanevan tuomion ajanjaksoa, joka alkaa Yhdysvaltojen sunnuntailaista ja päättyy, kun Miikael nousee ja ihmisen koetusaika sulkeutuu ja Jumalan viha vuodatetaan seitsemässä viimeisessä vitsauksessa.

Ajanjakso on se ”hetki”, jonka Markus yksilöi, ja ”suuren maanjäristyksen” ”hetki” sekä se ”hetki”, jolloin kymmenen kuningasta suostuu antamaan seitsemännen valtakuntansa paaviudelle. Kun viimeinen sielu on vastaanottanut evankeliumin, joka julkaistaan kaikille kansoille, koetusaika päättyy, ja Jumalan viha vuodatetaan ilman armoa. Tuo ajanjakso alkaa, kun evankeliumia julistetaan kaikille kansoille lipun kohotessa, ja päättyy, kun viimeinen ihminen vastaa siihen evankeliumin sanomaan, jonka lippu on julistanut, saarnannut ja julkaissut. Tuo ajanjakso on ”koston päivät”.

Luukkaan evankeliumin luvussa kaksikymmentäyksi Jeesus osoittaa juuri tuohon historian ajankohtaan, sillä Hän yksilöi viimeisen sukupolven, joka ei kuole ennen Hänen toista tulemistaan. Hän osoittaa merkin, jota edustaa profeetta Danielin puhuma hävityksen kauhistus. Merkki on se, kun hävityksen kauhistus seisoo ”pyhässä paikassa” ja kun se ”seisoo siellä, missä sen ei tule seisoa”, mikä on myös silloin, kun Jerusalemin on ”sotajoukkojen ympäröimä”.

Kun Cestius vuonna 66 saartoi Jerusalemin sotajoukoillaan, Jerusalemin kristityt pakenivat kaupungista, ja sisar White toteaa, ettei yksikään kristitty kuollut siinä hävityksessä, joka lopulta päättyi vuonna 70. Cestius aloitti piirityksen ja vetäytyi sitten ilmeisesti tuntemattomista syistä, ja kaupungissa olevat kristityt pakenivat sopusoinnussa siihen merkkiin liittyvän varoituksen kanssa. Vuonna 70 Titus saattoi hävityksen päätökseen aloittamalla jälleen piirityksen. Cestiuksen piiritys oli niin sanotun ensimmäisen juutalais-roomalaisen sodan alku, ja Tituksen toteuttama piiritys ja hävitys olivat ensimmäisen juutalais-roomalaisen sodan loppu.

Koko tuo historia kesti kolme ja puoli vuotta, alkoi ja päättyi piiritykseen, ja sen alku sisälsi merkin Jumalan kansalle. Kristus määritteli tuon historian Jumalan koston päiviksi, mikä oli erityinen seikka, joka Hänen tuli tunnistaa palvelutyössään. Nuo päivät edustavat toimeenpanevaa tuomiota Rooman porttoa vastaan; se alkaa pian tulevan sunnuntailain myötä ja päättyy, kun ihmisten koetusaika sulkeutuu. Babylonin porton toimeenpanevan tuomion alussa sata neljäkymmentäneljä tuhatta korotetaan lipuksi, joka on merkki. Kun Jumalan toinen lauma näkee merkin, sen tulee paeta pois Babylonista, jonka hävitystä Jerusalemin hävitys esikuvasi.

Jatkamme Luukkaan evankeliumin kahdennenkymmenennen ensimmäisen luvun tarkastelua seuraavassa artikkelissa.